

Sygn. akt II CSK 395/16

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa Przedsiębiorstwa Handlowego "S."

Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przeciwko J. S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 21 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 19 listopada 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2) zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę
3600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy, dopuszczającymi wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Pozwany w skardze kasacyjnej zarzucił zaskarżonemu wyrokowi Sądu Apelacyjnego z dnia 19 listopada 2015 r. naruszenie art. 177 § 1 pkt 1 i art. 278 k.p.c. oraz art. 65 i 568 § 2 k.c.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany uzasadnił potrzebą wykładni wywołującego jego zdaniem rozbieżności w orzecznictwie sądów przepisu art. 278 k.p.c., stanowiącego, że w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Nie zachodzi potrzeba wykładni art. 278 k.p.c. wskazana przez skarżącego. Dopuszczenie dowodu z opinii biegłego - jak i każdego innego dowodu - zależy od okoliczności konkretnej sprawy. Podane w skardze przykłady mające potwierdzać rozbieżną wykładnię art. 278 k.p.c. w orzecznictwie nie są w istocie wyrazem różnej wykładni tego przepisu przez sądy, lecz odbiciem odmiennych sytuacji, w których rozpatrywana jest potrzeba posłużenia się tym lub ewentualnie innym środkiem dowodowym. Jeżeli zaś skarżący powołuje się we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na przewidzianą w art. art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. przesłankę w postaci rozbieżności w orzecznictwie sądów, powinien przedstawić występujące w judykaturze różne interpretacje na tle zbliżonych stanów faktycznych (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2015 r., V CSK 353/14).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej pozwanego do rozpoznania, a o kosztach postępowania

kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 98 w związku z art. 108 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800) i § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2016.1668).

jw